

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **M. A.**, zastoupena JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem Trojanova 12, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2007, č. j. 7 Ca 250/2005 – 57,

t a k t o :

Věc **se postupuje** rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 3. 2007, č. j. 7 Ca 250/2005 – 57, zamítl žalobu, kterou se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 1. 9. 2005, č. j. FŘ-2186/14/05, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 1 (dále jen „finanční úřad“) ze dne 8. 12. 2004, č. j. 262091/04/001962/4568, o vyměření daně z převodu nemovitostí ve výši 6 100 000 Kč. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že zásadně sporná byla mezi účastníky řízení otázka právní, a to výklad pojmu vklad vložený podle zvláštního zákona do obchodní společnosti a v souvislosti s tím pak aplikace ust. § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 357/1992 Sb.“). Podle názoru městského soudu vzhledem k tomu, že zákon č. 357/1992 Sb. osvobozuje od daně pouze vklady vložené do obchodní společnosti při definici vkladu podle obchodního zákoníku, vztahuje se osvobození od daně pouze na vklady do společnosti zvyšující základní jmění. Pokud jde o vklady do společnosti nezvyšující základní jmění, tyto vklady dani podléhají. Pokud tedy stěžovatelka převedla celou nemovitost na obchodní společnost, přitom součástí základního jmění této společnosti se stala jen dohodou společníků určená část hodnoty převedené nemovitosti, byla správně od daně osvobozena pouze tato část. Zbývající část hodnoty převedených nemovitostí pak dani podléhá. V této souvislosti městský soud poukázal na právní názor obsažený v usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 5. 2000, sp. zn. III. ÚS 31/2000, a na ustálenou judikaturu správních soudů (např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2001, sp. zn. 22 Ca 230/2001, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 1. 2003, sp. zn. 59 Ca 91/2002, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 1998, sp. zn. 28 Ca 362/97).

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítala, že nemovitosti byla vložena do společnosti jako celek, nebyla na ideální části nijak rozdělována. Městský soud se podle jejího názoru mylí, pokud hovoří o tom, že „účastník a správce daně postupovali správně, pokud učinili závěr, že od daně z převodu nemovitostí mohla být osvobozena pouze částka, o kterou bylo zvýšeno základní jmění“. Zákon č. 357/1992 Sb. vždy hovoří o tom, že předmětem daně je převod nebo přechod nemovitosti, tedy právní skutečnost. Základem daně z takového předmětu daně pak může být cena sjednaná nebo cena zjištěná znaleckým posudkem. Městský soud ale tvrdí, s odkazem na judikaturu, že by se osvobození nemělo vztahovat k právnímu úkonu, ale k „hodnotě“ nebo „částce“. Citovaný zákon je však postaven na tom, že předmětem daně, a tedy i osvobození, je právní úkon nebo právní

skutečnost, a teprve při stanovení základu daně jsou relevantními ocenění, ať již ve formě ceny sjednané či ceny znalecké. Ve snaze vyjít vstříc finančnímu ředitelství tak městský soud „přeskočil“ od předmětu daně k základu daně, a jejich obsah pomíchal aby dosáhl kýženého efektu, tedy argumentu pro zamítnutí žaloby. V daném případě vložila stěžovatelka do obchodní společnosti nemovitosti, jejichž cena podle znaleckých posudků činila 177 200 000 Kč a na základě rozhodnutí jediného akcionáře bylo zvýšeno v této souvislosti základní jmění o 56 000 000 Kč, protože obchodní společnost převzala dluh stěžovatelky ve výši 122 000 000 Kč. Tato částka tedy rozhodně není ani cenou sjednanou, ale ani cenou zjištěnou, neboť žádný znalecký posudek na tuto částku ve spisu není. Stěžovatelka tvrdí, že nikdy se společností úplatný ani jiný převod za 122 mil. Kč nesjednala, ani takový přechod jako právní skutečnost nenastal (není znalecky tato cena nikde zjištěna), a proto tato částka nemůže být předmětem daně. Z uvedených důvodů proto navrhla, aby napadený rozsudek městského soudu byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Podstatou sporu v posuzované věci je tedy otázka, zda v případě vkladu nemovitosti do obchodní společnosti je pro určení zjištěné ceny nemovitosti pro účely vyměření daně z převodu nemovitosti rozhodné zatížení věcnými právy (zde zástavním právem).

Šestý senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 31. 5. 2005, č. j. 6 Afs 4/2003 - 64, zaujal právní názor, že „Vzhledem k tomu, že zákon č. 357/1992 Sb. ve znění účinném k 23. 3. 2000 osvobozuje od daně pouze vklady vložené do obchodní společnosti při definici vkladu podle obchodního zákoníku, vztahuje se osvobození od daně pouze na vklady do společnosti zvyšující základní jmění. Pokud jde o vklady do společnosti nezvyšující základní jmění, tyto vklady nepochybně podléhají dani z převodu nemovitosti. Jestliže byla na obchodní společnost převedena celá nemovitost, ale do zvýšení základního jmění této společnosti se promítla jen určená část hodnoty převedené nemovitosti, byla správně od daně osvobozena jen tato část. Zbývající část hodnoty převedené nemovitosti pak dani podléhá. Tento výklad odpovídá konstantní judikatuře obecných soudů i Ústavního soudu.“ ... „Pro stanovení daně z převodu nemovitostí je však rozhodná hodnota předmětu nepeněžitěho vkladu (daných nemovitostí). Zatížení věcnými právy pak není rozhodné pro určení zjištěné ceny nemovitosti pro účely vyměření daně z převodu nemovitostí. Naopak pro osvobození od daně z převodu nemovitostí podle § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. je rozhodné promítnutí hodnoty nepeněžitěho vkladu do zvýšení základního jmění (dnes základního kapitálu) společnosti.“

Sedmý senát Nejvyššího správního soudu dospěl při předběžné poradě k právnímu názoru odlišnému od názoru výše citovaného, tedy že pokud je vkládaná nemovitost zatížena věcnými právy, pak má tato skutečnost vliv na určení zjištěné ceny nemovitosti pro účely vyměření daně z převodu nemovitostí, a proto podle § 17 odst. 1 s. ř. s. věc předkládá rozšířenému senátu, neboť nemůže v předmětné věci rozhodnout, aniž by se odchýlil od dřívějšího právního názoru vysloveného v rozsudku ze dne 31. 5. 2005, č. j. 6 Afs 4/2003 - 64.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Karel Šimka, JUDr. Marie Součková, JUDr. Marie Turková, JUDr. Miluše Došková a JUDr. Milada Tomková. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců (§ 8 odst. 1 s. ř. s.) do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení.

V Brně dne 17. prosince 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu